

maal, men Afgjørelsen i hvert enkelt Tilfælde rettes efter de for Saanden værende Omstændigheder" (Samling 1866—67, Tillæg B. Sp. 873—882). — I det Hele taget bør man neppe i vore Dage nære saa store Betæneligheder ved at meddele Indfødsret som for omtrent hundrede Aar siden, da det ved Loven af 15de Januar 1776 var blevet nødvendigt at opkaste en Dømming imod den Overfømmelse af Udlændinge, der vare nær ved at tage „Landets Brød“ fra „Landets Børn“, som det hedder i Indledningens til den nævnte Lov. Det stærke nationale Opvågning har siden den Tid reist et aandeligt Bolværk, som er mere værdt end mange Lovsteder, naar det gjælder at værne imod lignende Dregreb.

For saa vidt Spørgsmaalet om Forsørgelsesret virkelig eller tilsyneladende staar bag ved Andragendet om Indfødsret, kan der vel ofte opstaa nogen Betænelighed. Denne vil dog for en stor Del tabe sin Bægt, dersom det maatte lykkes Udenrigsministeren ved Traktater med fremmede Stater at opnaa for derværende Danske en tilsvarende Afgang til at vinde Forsørgelsesret som den, der er stillet i Udfigt for Udlændinge i § 25 af det Rigsdagen forelagte Lovforslag om det offentlige Fattigvæsen. Udvalget skal derfor ikke undlade at fremheve Omstændighederne af det antydede Forholds snarlige Ordning paa en for alle Parter tilfredsstillende Maade.

Som Svar paa en Forespørgsel i Udvalgets første skriftlige Henvendelse til Indenrigsministeren oplyste denne i sin ovennævnte Skrivelse af 27de Januar, at der ikke ved de tidligere Love om Indfødsrets Meddelelse er givet Børn Indfødsret. Dette Spørgsmaal foreligger saaledes Rigsdagen for første Gang med Hensyn til Nr. 28 og 29 i nærværende Lovforslag.

Flerparten (Wajer, S. Jensen, S. Nielsen og Zahle) mener, at man ikke lige over for Børn kan have den samme Sikkerhed som lige over for Vogne med Hensyn til, om de kunne antages virkelig for Ulov at ville slutte sig til deres nye Fædreland; thi end ikke de høbeligste og vederfæstligste Forældres eller Børgeres Løfter og Erklæringer paa Børnenes Begne kunne i denne Henseende maale sig med den Tryghed, som ydes af selve de Paagjældendes Vandel som Vogne. Flerparten fastholder ogsaa i denne Henseende den Opfattelse, som det i Samlingen 1866—67 nedfattede Folkethingsudvalg synes at have lagt til Grund for sin Udtalelse, for saa vidt det nemlig i sammes Betænkning hedder, at Udvalget kan give det sin „fulde Tilslutning“, naar det danærende Landskingsudvalg med Hensyn til dem, „som i Barndomsalderen ere bragte hertil

af Andre, enten af danskkøbte Fædre eller Mødre, der vende tilbage fra Udlandet“, har bemærket, at, naar „de efter at være komne til Skjelsaar og Alder søge Indfødsret, denne da ligefrem bør bevilges dem, naar ei en positiv Hindring, navnlig paadrægen Straf, er til Stede“, samt, „at denne Betragtning uden Betænelighed kan udstrækkes til Alle, der før Konfirmationsalderen ere komne hertil, med mindre de ved udelukkende fremmedartet Undervisning ere holdte udenfor dansk Paa-virkning“. Udvalgets Flerpart maa, med Hensyn hertil, fastholde, at Indfødsret i Almindelighed ikke bør gives til Nogen, som endnu ikke er „kommen til Skjelsaar og Alder“, men kun til Mænd og Kvinder, som selv begjære det, og hvis foregaaende Livsvandel indeholder Sikkerhed for, at de ville bruge den danske Borgerret til Fædrelandets Fremtær.

Mindretallet (Casse, Frederiksen og Røfod) kan ikke tiltræde Flerpartens Formening, at det bør opstilles som fast Regel, at Indfødsret ikke kan meddeles Børn, men kun tilstaaes saadanne, som ere komne til Skjelsaar og Alder og selv anholde derom. Det er i det Foregaaende med Hensyn til et andet Indfødsrets Meddelelse vedrørende Punkt — Længden af den Tid, hvori den Paagjældende skal have havt Ophold i Landet — fremhævet, at det altid vil afhænge af et frit Skjøn, hvor vidt Indfødsret i ethvert enkelt Tilfælde skal meddeles, og i Overensstemmelse med den Betragtningssmaade, som ligger til Grund for denne Udtalelse, holder Mindretallet for, at det vilde være urigtigt at indskrænke Afgangen til efter Overveelse af alle Forhold ifølge frit Skjøn at tage Beslutning ved at fastslaa som Regel, at Indfødsret ikke kan meddeles Børn eller overhovedet Saadanne, der ikke have opnaaet den Alder, at de selv kunne anstøge. Der kunde komme til at foreligge Tilfælde, i hvilke Forældrenes Stilling og Forhold gave Bished for, at deres i Udlandet fødte Børn ligesaa stærkt, som om de vare fødte heri Landet, vilde slutte sig til Danmark, og det vilde derhos t. Ex. kunne blive i høi Grad ubilligt at negte Børn Indfødsret, der vare fødte i Udlandet, medens Forældrene havde havt et Ophold her, uden at dette ligefrem var af den i Forordningen af 15de Januar 1776 § 1 nævnte Beskaffenhed (paa Meiser eller for Kongens Tjenestes Skyld), ifær naar henses til, at et saadant Barn uden videre vilde have Indfødsret, hvis det var født heri Landet endog nok saa kort Tid efter Forældrenes Tilbagekomst. Endnu skal Mindretallet med Hensyn til det af Flerparten Anførte tilføje, at der i mange Tilfælde ikke vilde kunne lægges nogen Plan for Børnenes Opdragelse med en bestemt Livsvirksomhed for Die, naar det henhod som usikkert, om de en Gang i Fremtiden vilde faae Indfødsret eller ikke. — For saa